

чифликъ, насаденъ съ боръ, и когато дявола дохождалъ за него най-напрѣдъ на есень, а сѣтиѣ зимѣ, той му показвалъ боровитѣ дървета, и дявола избѣгвалъ отъ кжпѣто дошелъ. Дявола види се не се училъ при Линней, ако не възразявалъ че боровитѣ листи не сж листи. Той съвсѣмъ се залисалъ и повече не се показвалъ, а Кара-Димитръ останалъ на чифлика и господарувалъ както по прѣди. Алишъ-бей, правовѣренъ поклонникъ на Исляма, се бои отъ дервишина като отъ дявола; тѣ сж славна двойка, и ако впрѣнать при тѣхъ сатаната, то би излѣзла чудна тройка.

Два деня слѣдъ това се приближаваше пѣштъ къмъ Ново-Загорскитѣ бани дервишина, а слѣдъ него, на магаре натоварено съ черги, пжтуваше неговата ханжма, завита съ яшмакъ и облѣчена въ шуба и фередже. Сухъ снѣгъ прашаше изъ въздуха и легкъ като изсипани отъ небето пера не падаше на земята. Надалѣчъ се бѣлѣше на хоризонта Шипченскій Балканъ. Пъргавий дервишинъ трепна и изведиждъ се сгорѣщи. Като се обърна къмъ своя харемъ, той рѣче:

— Дилберъ ханжмо, моя златна рибке, непомръзна ли ти? Като я завиваше още по-плѣтно, той проговори: — Звѣздица ти моя, свѣти ми въ моята сждба.

— Ефенди, мой господине, мене не ми е студено: твоитѣ очи ме топлятъ като слънце. Но ний кждѣ отиваме?

— Ний скоро ще се спрѣмъ и же свѣршимъ днескашний пжтъ; само, моля, никого не познавай, даже отъ отколѣшнитѣ познайници, защото сега, казватъ, въ Балканитѣ имало много народъ, и за насъ е най-злѣ да попаднемъ прѣдъ очитѣ на познатитѣ. Може би ний ще срѣщнемъ момци отъ Нейково и отъ Ичера, и, което е най-лошо, казаци. Слѣдъ първий есенень снѣгъ всички се разнаиватъ. Ний си отиваме по пжтя, на никого да не глѣдаме, ний сме богомолци, раби Божи.

Видѣха се кубето на банитѣ и окръжающитѣ ги строения. Въ това врѣме къмъ пжгницитѣ довтаса единъ ѳдачъ на запѣхтѣлъ конь. Това бѣше запгня въоръженъ отъ глава до крака.